

ΙΛΙΣΣΟΣ

12

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1946 * Κ. ΟΛΗΓΑΙΟΣ * ΗΛΙΟΥΠΟΛΙΣ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΚΥΚΛΩΠΕΣ

Ο οργανισμός της πολιτείας είναι διφυής. Οικονομικός και Έθνικός. Κύτταρο του οικονομικού οργανισμού της πολιτείας είναι ο «έργαζόμενος» άνθρωπος. Η επαγγελματική ειδικότης είναι ένα συνθετικό υλικόν της όλης οικονομικής οικοδομής. Τα επαγγέλματα συνιστούν τον κορμό του οικονομικού δένδρου, ή δε όργανωσις των επαγγελματιών προς ανεμπόδιστον λειτουργίαν της οικονομικής ζωής αποτελεί τον συνδικαλισμόν.

Ο συνδικαλισμός τείνει εις την μόρφωσιν της οικονομικής έξουσίας ως του ετέρου σκέλους της φυσιολογικής πολιτείας. Έναντι του συνδικαλισμού άπομένει ήκα θαράς πολιτική έξουσία, ή όποια μορφούται ως άρχή και λειτουργία του έθνικού οργανισμού, του όποιου κύτταρον είναι το φυλετικόν υπόκειμενον και πρόσωπον του ανθρώπου. Έτσι συντίθεται ή δυαδική πολιτεία στην όποιαν είναι όριστικώς έμπιστευμένη ή ειρήνη και ή ασφάλεια των μελών της ανθρωπίνης κοινότητος.

Πολιτεία, εις την όποιαν δεν έχει πραγματοποιηθή ή μορφή αυτή, είναι πολιτεία έλλιπής και άνικανη προς επίτελεσιν του προορισμού της. Είς τοιαύτην πολιτείαν ειρήνη και ασφάλεια των πολιτών δεν υφίσταται. Ένας περιοδικός πόλεμος έρχεται ως άγρια λαίλαψα και συνταράσσει τον λαόν αυτόν εκ θεμελιών. Δεν υπάρχει δε εις κανένα πόλεμον λαός νικητής. Η άθλιότης είναι ή κανονική άκολουθία νικητού και ήττημένου λαού.

Ολόκληρος ή γή καλύπτεται από αυτό το έλλιπές είδος πολιτείας. Μία νηπιακή ανθρωπότης ήνει-

χετο το στενόν αυτό ένδυμα. Μία ήνδρωμενη ανθρωπότης δεν θα το άνεχθή πλέον.

Πενήντα έθνη συγκροτημένα κατά τον τρόπον αυτόν απέστειλαν «άντιπροσώπους» εις το Λονδίνον και οι άντιπρόσωποι αυτοί συνήλθον εις «συνέλευσιν»

Κατ' άρχήν δεν γίνεται νοητόν το τι άντιπροσωπεύουν οι συνελθόντες. Αν άπεστέλλοντο από κάθε έθνος δύο εκπρόσωποι, ό ένας του οικονομικού στοιχείου της χώρας του, ό δε άλλος του έθνικού στοιχείου της, και συνεκροτείτο ύπεροργανισμός φυσιολογικής διφυούς λειτουργίας, θα έγνωρίζε κανείς ότι πλάσμα με δυνατότητα ζωής έπρόκειτο να άχθή εις το φώς. Τώρα ένα έκτρωματικό κατασκεύασμα άκούον εις το όνομα «Οργανισμός Ηνωμένων Έθνών» (Ο.Η.Ε.) προσπαθεί σπασμωδικά να λειτουργήσιν, έχοντας κάτω από τα πόδια του τα δύο συμβούλια, το 11μελές «Συμβούλιον Ασφαλείας» και το 18μελές «Οικονομικόν συμβούλιον». Δηλαδή τα δύο αυτά στοιχεία που θα έπρεπε άνεξάρτητα να σταθούν άντικρουστά και να προέλθουν σε άβίαστη συλλειτουργία, βρίσκονται έμπεπλεγμένα στα πόδια των διεθνών Κυρίων.

Άληθινά περίεργος και καταπληκτικός είναι ό τρόπος, με τον όποιον ή έσωτερη βούλησις της ανθρωπότητος ένεργεί, διά να ίσοροπήσιν το άγριο πείσμα μερικών χαϊδεμένων παιδιών της γής. Διότι και αυτό το βήμα είναι άγωνιώδες, μα σταθερό βήμα.

Όπωςδήποτε τόσον το «Συμβούλιον Ασφαλείας», ως μέσον με το όποιον θα

έπιζητηθή να διατηρηθούν τα κεκτημένα, όσον και το «Οικονομικόν Συμβούλιον» ως μέσον με το όποιον θα έπιζητηθή να γίνουν νέαι κατακτήσεις έμπορικάι, άνευ πολέμου (εί δυνατόν), είναι καταδικασμένα. Η φυσιολογική λειτουργία των δύο αυτών οργανικών στοιχείων είναι άμφίβολον άν θα γίνη δυνατόν ν' άρχισιν, έφόσον από πάνω των θα στέκη ή σκιά των κυκλώπων με την «άρνησι-κυρίαν» και τας βόμβας της άτομικής ένεργείας υπό μάλης. Οι μονόφθαλμοι αυτοί γίγαντες θα ζητήσουν μετά μανίας να κρατήσουν κάτω από τα σκληρά τους νύχια το ματωμένο κορμί της ανθρωπίνης πλάσης. Και έτσι, για λίγο πάντως καιρό άκόμη, ή αγωνία και οι ώδινες του μεγάλου τοκετού θα παραταθούν.

Και ή θα γίνη μέσα στους κόλπους της συνελεύσεως

ή κρίσιμη πλαστική του νέου κόσμου, ή θα νεκρωθή το έκτρωμα αυτό, όπως ένεκρώθη και το όμοιο του που λεγόταν «Κοινωνία των Έθνών», για να πλασθή ό καινούργιος κόσμος μέσα στη φυσική του μήτρα, που είναι ό λαός της γής. Μάλλον δε άπό εκεί πρόκειται να βγί ή καινούργιος Άνθρωπος.

Και δε θα ήταν καθόλου παράξενο, πάλι έτούτη ή μικρή γωνιά του κόσμου να έφερνε το νέο άγγελμα. Μικρή γωνιά, μα «όμφαλος της γής». Έδώ έχει φυτευτή ό σπόρος. Δεν βλασταίνει εις άλλο κλίμα. Έδώ είναι ό οίκος της «ξανθής άρμονίας». Έδώ οι Κύκλωπες τυφλώνονται και κάθε μονόφθαλμον τέρας άφανίζεται. Διότι έδώ δεν είναι άνεκτό κανένα είδος «μοναρχίας», κανένα άκρον και τίποτε άπόλυτον. Έδώ ύπάρχει μέτρον και ζυγός.

“ΚΕΝΤΡΟΝ,”

Περιεργότατος είναι ό κυβερνητικός αυτός οργανισμός το Κέντρον εις την Ελλάδα. Δεν είναι δυνατόν να διατυπωθή ποία είναι ή χρησιμότης αυτού του έργαλείου. Είναι ένας « τρίτος »;

Είναι και Άρχή; Άλλά μόνη άρχή δεν ύπάρχει. Τα πάντα εις τον κόσμον έμφανίζονται ως σύνθεσις δύο άρχών, όπως και ό άνθρωπος, που είναι μια σύνθεσις, ένα προϊόν δύο αρχικών στοιχείων. Δεν είναι αυτός άρχή, εκ της όποιας τα δύο στοιχεία να προέρχωνται. Λοιπόν ή κυβέρνησις αυτή προϋποθέτει την ύπαρξιν δύο άλλων και δη άντιμετώπων άρχών. Όθεν αυτή δεν είναι Άρχή.

Άλλά είναι ένας « τρίτος »; Τι πράγμα είναι αυτός ό τρίτος και ποίος ό ρόλος του; Όλοι γνωρίζουν το γεγονός που συμβαίνει κατά κανόνα, όταν ένας τρίτος φανερώνει την παρουσίαν του μεταξύ δύο αντιμαχόμενων. Οι αντιμαχόμενοι στρέφονται άμφότεροι κατ' αυτό και τον κάμνον έκποδών. Διατί; Διότι, άπλούστατα, τρίτος δεν έννοείται. Ό τρίτος είναι περισσός και πάλι περισσόν εκ του πονηρού.

Πονηρός είναι ό ρόλος του τρίτου. Ουδέποτε ό τρίτος επιδώκει πραγματικώς την διαλλαγήν, διότι ή διαλλαγή τον καταργεί. Υπαρξίς τρίτου είναι ένδειξις άπολύτου διαμάχης και μέσον προς συντήρησιν αυτής. Ό τρίτος ως άρχή άποτελεί έξάμβλωμα και άφανίζεται εκ του μέσου υπό των δύο άλλων. Αυτό έπαθε και ή Γερμανία, άφανισθείσα υπό των δύο αντιμαχομένων, των

Άγγλοσαξώνων και των Σλαύων.

Οι Άγγλοσαξώνες όμως και οι Σλαύοι, σαν δυο όλοκληρωμένοι κόσμοι, συνεμάχησαν προσωρινώς, μέχρις ου έξοντώσουν τον τρίτον. Έπειτα επανήλθον στην φυσική των διαμάχην, που δεν είναι άπόλυτος και ύπάρχουν πάντοτε έλπίδες να λάβη την ανθρωπιστικήν χροιάν και να μορφωθή εις άγωνα προς κατανόησιν, φιλιαν και συνεργασίαν.

Είς την Έλληνικήν σκηνήν ή όλοκληρωσις των δύο μετώπων έβράδυνε. Συντελέσθη όμως πλέον, ως ύποτίθεται, και ήδη τα έθνικόφρονα κόμματα έπέτελεσαν την σύνταξιν των επί της δεξιός, ένψ επί της άριστερας συντάσσονται όμοίως τα κόμματα της άντικρουστής ιδεολογίας.

Τώρα ένας κίνδυνος άπειλεί και μία έλπίς ύποφώσκει. Ό κίνδυνος συνίσταται στο να άντιμετωπισθούν οι δυο παρατάξεις με πνεύμα έξοντωτικού άγώνος ή άπλως άγώνος ύπεροχής. Η δε έλπίς συνίσταται εις το να άντιμετωπισθούν αι δυο παρατάξεις με πνεύμα συγκαταβάσεως, συνεννοήσεως και συλλειτουργίας. Διά να άποφευχθή ό κίνδυνος και να πραγματοποιηθή ή έλπίς, δεν ύπάρχει άλλος τρόπος άπό την σύνταξιν της Πολιτείας εις την μορφήν εκείνην που άπαιτεί ή ώρα της Ιστορίας.

Και ή μορφή αυτή είναι ή Άνθρωπιστική.

Κατ' άρχήν πάσα έννοια τρίτου ως μοναδικής άρχής άποκλείεται. Οίασδήποτε μάρκας ρυθμιστής έχει δοκιμασθή και

